însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

N°. 6 APRILIE 1952
BUENOS AIRES

insemnări

No. 6. — APRILIE 1952

De profesie... om politic

UNA din maladiile aduse de spiritul democratic — încă mult înainte de a fi apărut "sistemele fasciste" — este credinţa multor necalificaţi că sunt oameni politici predestinaţi.

Maladia îi face pe contaminaţi să renunţe la orice activitate lucrativă sau pur ştiinţifică dedicându-şi, spun ei, tot timpul politicei.

Pentru respectul adevărului trebue să mărturisim, cu regret, că numita molimă bântue şi în rândurile prietenilor noştri fără însă a produce, din fericire, desastre. In alte grupări însă, boala a luat caracterul unei extinse epidemii endemice. Exista in ţară, înaintea actului isteric, dar păstrând proporţia, în lumea exilului breasla politicienilor de profesie a crescut în număr.

Se poate replica prezentei cenzurări că şi politica sau că mai ales politica, impune practicienilor ei asimilarea unor complexe cunoştinţe, o constantă specializare şi analiză a evenimentelor trecute şi prezente, a cauzelor şi consecinţelor acestora şi că astfel de servituţi abia pot fi satisfăcute în cele opt sau douăsprezece ore de lucru ale unei zile.

Argumentul e peremptoriu dacă se aplică numai unei infime minorităţi de elemente consacrate directivei diferitelor grupări ideologice, când necesitatea respectivelor grupări le absorbşi cu folos-tot timpul.

Este însă lipsit de valoare când e invocat de orice târâie brâu, sclivisit sau zdrenţăros, care încearcă să-şi ascundă falimentul intelectual, trândăvia sau setea unui arivism facil, sub masca unei acaparatoare desăvârşiri a tecnicismului politic. Şi tocmai indivizii de această speţă, farseurii şi rataţii, incompetenţi prin definiţie şi inapţi de a-şi apropia măcar abecedarul artei poltice, au dat şi dau marele procent de "profesionali".

In general oamenii de bine şi cu bun simţ atraşi de problemele politice câstigându-şi prin merite proprii un loc în sânul colectivităţii în care trăesc şi paralel cu ascensiunea lor profesională acumulând — dacă au avut realmente vocaţie politică — şi cunoştinţele de specialitate, au putut aduce partidelor lor şi prin acestea ţării lor, un aport pozitiv.

Posedarea unei cariere nepolitice — precum si stabilitatea — materială şi amprenta lăsată de disciplina muncii — formaţia psihologica — îi determină în practica politică şi în exercitarea funcţiilor publice să procedeze desbrăcaţi de interese personale şi cu importantul sentiment al răspunderilor.

In ultimele decenii a predominat celălalt tip de om poltic, profesionalul fără profesie. Trepăduşul "ţine geantă", teoreticianul stâlp de cafenea, nepoţelul, "şmecherul" care dona partidului înaintea unor alegeri orice sume, ştiind că îşi va recupera înzecit plasamentul prin afacerile veroase pe care le putea rezolva ca deputat. Oamenii mânaţi numai de interesul propriu sau de al partidului în măsura în care le asigura ascensiunea şi îmbogăţirea ca să reziste până la viitoarea guvernare, au constituit marea majoritate a polticienilor din care s'au recrutat parlamente şi guverne.

Calitatea lor ne-a adus unde am ajuns.

De acum încolo să deschidem mai bine ochii. Şi când astfel de specimene de profesiune... oameni politici îşi vor prezenta vre-o candidatură sau — şi mai grav — se vor prezenta de-a dreptul ca "reprezentanţii" noştri, să-i întrebăm "dece?" şi să le indicăm noi unde le este locul.

Procedând altfel, foarte curând nu ne vom mai putea trage sufletul de guvernanţi, unul mai reuşit care altul, iar mâine în ţara liberată, haosul şi batjocura, vor continua sub o nonă etichetă.

Destul!

"INSEMNARI"

Pentru Inviere

CONFIRMATĂ de cursul accelerat al evenimentelor, disciplina permanent mărturisitelor noastre atitudini, ne justifică prezența și ne obligă să privim lucrurile în față.

Suntem emigrați. Avem deci un calificativ care, ca oricare altul, ne-a fost dat de o circumstanță și prin urmare, indiferent de criteriile după care a fost exploatat pe compartimente de "rezistență" jalonate cu invocări mai mult sau mai puțin "istorice", mai clar sau mai voalat "constituționale", el nu este totuși altceva decât consecința unui naufragiu. Avem datoria să-l privim așa cum este.

De opt ani de zile s'a produs această catrastofă, dar abia de câteva luni încoace au început să fie smulse fașele de pe dositele răni, care, nevindecate la timp, ne-au adus unde suntem.

Insfârșit, descoperiți și denunțați lumii care a scăpat nemolipsită până acum, vinovații trebuesc puși la locul lor! Altfel, calificativul obținut depe urma uriașului nenoroc s'ar putea schimba pentru unii, într'o comodă și productivă poreclă, iar pentru cei de acasă s'ar bate un nou piron în crucea pe care este răstignită țara. Să ne fie destul.

Amarul prin care trecem, mlaștina desnădejdii în care am fost aruncați, ne arată că la revelații autentice vom ajunge numai printr'o practică dură și printr'un calm lipsit de jumătatea de morală burgheză ce mai bântue încă.

Cineva spunea că viitorul este orizontul problemelor și că trecutul formează terenul solid al metodelor de care trebue să ținem seamă. Nouă și trecutul și viitorul ne-au indicat și ne indică numai probleme născute în umbra Crucii și în lumina imaginei de Patrie. Ele ne-au dat și continuă să ne dea neliniștea creatoare. Crucea și Patria — nimic altceva — ne-au pus și ne pun într'o permanentă răsvrătire în serviciul adevărului. Și credem că adevărul este unul singur: Hristos. Credem că Patria noastră este iubită de El; ne-a dovedit-o când, om fiind, a plâns gândindu-se la țara Sa încăputǎ sub blestemul pieirei.

Alarma s'a dat. Să fim cu luare-aminte și să nu uităm că steagul, orice emblemă ar avea, flutură încotro bate vântul și, dacă n'ar fi stegarul care să-l țină strâns și să-l apere, în dosul tricolorului său multe mișelii și crime s'ar urzi.

Lumea nu-i mai poate asculta pe cei care vorbesc de Dumnezeu, fără să creada în El; ori de Biserică în care nu intră niciodată; sau de Patrie, pentru vânzarea căreia fac licitații. Fără de Hristos n'avem Patrie și, spună internaționaliștii ce-or vrea, fără de Patrie nu avem nici Dumnezeu și nici sărbătoare. Exilul ne-a arătat-o.

Acum, în pragul luminatei Invieri a Domnului, cei care au înălțat steagul libertății să-și aducă aminte că pentru dăinuirea spiritului românesc, Corneliu Codreanu s'a trudit să ne împace neamul cu Dumnezeu. Iar pentru dăinuirea vieții ca neam, el ne-a învățat să alegem dintre strategii pe cea mai dreaptă, preconizând tactica bătăliei deschise, cu plăcerile și riscurile ce le aduc generozitatea și avântul vieții aruncate fățiș în vâltoarea luptei.

Nenorocirea este comună. Comune să ne fie și eforturile care să ne scoată din această nenorocire. De bucuria Invierii, creștinul îi spune frate și celui care l-a urât. De bucuria ridicării din groapă a neamului nostru, să nu mai urâm decât lașitatea.

Și creștinește și românește, lupta ce se apropie constituie măsura dragostei și a capacității noastre de a descifra esența vremurilor cu care ne-a fost pusă la încercare credința. Invierea Domnului a dărâmat iadul. Eliberarea României va fi cea mai bună dovadă despre ceeace poate da demnitatea noastră.

In întunerecul mormântului cu piatra răsturnată de îngern'a mai rămas decât giulgiul căzut de pe trupul rănit al Domnului. In groapa din care credința și vrednicia noastră va ridica Neamul, trebue să închidem pentru totdeauna păcatele și nedreptățile care i-au săpat-o.

TOADER IORAȘ

O NOUA GRUPARE

DE un lucru nu se pot plânge legionarii: de a fi tratați cu indiferență! Bagatelizarea, luarea peste picior, conspiratia tăcerii, iată arme ce niciodată nu au fost întrebuințate împotriva lor. Dela chiar apariția primelor manifestări răslețe ale "Legiunii Arhanghelului Mihail", am fost luați în considerație. Poate chiar cu — după gustul nostru — excesivă "seriozitate". Nu fac aluzie, firește, la campaniile de presă duse împotriva noastră, sau la diatribele ce, din vârful Dealului Mitropoliei, răsunau împotriva-ne. Mă gândesc la contactul puțin măgulitor dintre spinările noastre și paturile de puști jandarmerești, la ospitalitatea spartiată (dacă putem califica astfel un tratament impus de canalii iresponsabile unui tineret fără vină) de care ne-am bucurat în lăcașurile de odihnă dela Galata, Văcărești sau Jilava. Mă gândesc mai ales la suprema dovadă de interes ce ni s'a acordat când, cu sutele, am fost asasinați fără judecată, pentruca trupurile neînsufletire a unora dintre noi să se bucure de supremul omagiu al expunerii pe maidanele publice, din ordinul unui Creon mai sângeros si mai bestial decât legendarul unchiu al nefericitei Antigone.

Prigoana continuă, fără întrerupere. Și astăzi, la procesele înscenate în Tară impotriva patrioților de sbirii Anei Pauker, injuria maximă ce se scuipă în obrazul inculpaților este aceia de "legionar", suficientă prin însăși proferarea ei a justifica pedeapsa cu moartea. Cei care am scapat teafari in exil, ne bucurăm, trebuie să recunoaștem, din partea compatriotilor noștri exilați și dânșii, de mai multă umanitate: nu ne mai prigonesc cu moarte. Se mulțumesc să ne ostracizeze și, pe ici, pe colo, să ne denunțe autorităților străine. Să fim drepți: e și aceasta o dovadă de interes. Cum tot dovadă de interes este mitul forței noastre nemasurate întreținut de dânșii. Fireste, suntem "tari", cum o scria de curând în aceste coloane un camarad, dar de o altă tărie decât aceia pe care ne-o inventă "democrații". Tăria noastră nu rezidă (exclusiv) în numărul "exagerat" pe care l-am reprezenta, așa cum ne-o reproșează oamenii Comitetului. Deaceia, pe semne, democrații dela Washington s'au ferit ca dracul de tămâie să recurgă — pentru constituirea unei reprezentanțe valabile a exilului — la singurul procedeu cu adevărat democratic: acela al consultării prin vot a tuturor Românilor pribegi. Nu altminteri procedează de altfel democrații dela New York, aceia constituiți in Liga Românilor Liberi. Deși patronată de compatrioți față de care, când s'a ivit ocazia, nu ne-am disimulat nici admirația, nici respectul, emulii dlor General Rădescu și Grigore Gafencu s'au opus, răspicat, la orice posibilitate de colaborare cu legionarii. Când au constituit, în vreo șapte țări, Asociații de Români Liberi, "au specificat că în nici un caz nu pot intra în aceste Asociații, legionarii", indiferent dacă aceștia sunt ortodocși sau disidenti sau independenți.

Cu un spirit de răbdătoare indulgență și o înțelepciune pentru care nu am găsit la mai marii (în sensul de mai bătrâni) noștri nici exemplu, nici echivalent, am tăcut și am așteptat. Când sunt în joc interesele Țării, nu trebuie să facem caz nici de democrație, nici de capacitate. Am trecut deci sub tăcere (deși aveam la îndemână organe de presă) faptul preponderenței noastre numerice, care, democratic vorbind, ar fi trebuit să ne asigure dreptul la o reprezentanță proporțională în Comitete, Ligi, Asociații, etc. Am trecut sub tăcere și capacitarea noastră specifică, de vechi și încercați luptători anticomuniști, deși aceasta de nimeni contestată specificare ar fi trebuit în bună logică să ne acorde, în sânul exilului românesc, cel puțin tot atâtea drepturi de a lupta împotriva dușmanului comun, câte acordă foștilor ambasadori la Moscova, foștilor partizani ai unei politici de înțelegere cu Moscova, foștilor sabotori ai efortului național de luptă contra URSS-ului, în sfârșit, a foștilor complici (să zicem nu voluntari, ci din nebăgare de seamă) ai bolșevicilor, autorii loviturii de Stat din August 1944 si ai capitulării fără condițiuni.

Am tăcut.

Si am așteptat.

Ne-am zis: să lăsăm Comitetul să lucreze în liniște și pace.

Comitetul însă nu a lucrat. S'a lucrat. Nici în liniște, nici

în pace. Și s'a descompus. N'am analizat să vedem dacă din cauza Fondului, din cauza nemăsuratei ambiții a dlui Vișoianu sau din cauza intrigilor dlui Gen. Lazăr. Cititorii de bună credință nu au decât să consulte colecția presei legionare (chiar a celei disidente), broșurile sau cărțile noastre: nu ne-am agățat, decât extrem de sporadic și când tăcerea ar fi însemnat complicitate, de erorile Comitetului sau de formulările nefericite ale consilierilor dlui General Rădescu (care — și în constituirea primului partid rădescian, și în constituirea Ligii — se arătau mai preocupați de ostracizarea legionarilor, decât de lupta împotriva communismului).

Am așteptat și Liga să lucreze. Iat-o la rândul ei împiedicată. Mărturisim, fără nici o perfidie, că am înregistrat cu sinceră părere de rău simptomele de dezagregare ce, dela o vreme, se manifestă și în sânul Ligii: schimburi de scrisori violente între protagoniști, demisii spectaculare, desacorduri deschise în presa ligistă asupra tezelor fundamentale (Democrația, Armistiul, Regele sau Prințul).

Evident, asteptarea noastră nu se putea prelungi la infinit. Nu puteam sta cu bratele încrucișate, spectatori impasibili la sfâșierea reciprocă a mai mărimilor și la inactivitatea tot mai generală a celor chiemati (!) să ne conducă.

Si iată că, în Europa, a luat nastere o nouă Grupare a Românilor pribegi. Incă una? Da, încă una. Pentrucă partidele nu se nasc dintr'un capriciu sau spre a satisface o ambitie setoasă de notorietate. Partidele se nasc când le reclamă o nevoie. O nevoie nouă sau o nevoie vechie, la apelul căruia nu s'a răspuns încă sau nu s'a răspuns așa cum se cuvine.

Inainte de a se ivi "Frontul Libertatii", exista nevoia unui organ reprezentativ care să grupeze pe toți Românii doritori de a-și împlini datoria. Pentruca faptul că Providența a făcut ca vreo câteva zeci de mii de Români să scape din iadul bolșevic și să se afle, liberi în țări libere, nu trebuie interpretat ca un indiciu de șansă personală a celor ajunși la liman de libertate, ci ca semn al îndatoririlor ce le-am contractat. Când ne-a îngăduit să ne salvăm din sbilțul sbirilor bolșevici, Providența nu a intenționat, desigur, să ne indice că de-acum încolo nu mai avem, fiecare dintre noi, să ne gândim decât la chivernisirea noastră particulară. Dacă atâtea mii de Români se află astăzi în afara fruntariilor, este pentrucă neamul nostru nu este sortit să piară în stepele rusești, ci să iasă, ca din atâtea alte încercări, și din urgia muscălească.

Firește însă că drumul cel mai drept pentru a ieși din această urgie nu este nici cramponarea în fruntea Comitetelor uzurpate, nici arguțiile bizantine în jurul unor puncte perimate de contemplație paseistă, nici schimbul de injurii, cu mâinile în șold, pe chestia escrocării unui fond national cu siguranță de multă vreme consumat de netrebnicii săi administratori. Drumul cel mai drept ni se pare a fi acela al constituirii unei reprezentanțe cu adevărat valabile a emigrației, reprezentanță care, dacă nu va vorbi — așa cum ar fi de dorit — în numele unanimității, va putea lua cuvântul cel puțin în numele unei majorități calificate. Iar acest cuvânt, cu greutatea cuvenită, va face în sfârșit să răsunte !n forurile internaționale unde, de șapte ani, suntem absenți, revendicările unui neam călcat în picioare, uitat de prieteni, ignorat de străini, torturat până la moarte de dușman.

Pentrucă deci datoria Românilor liberi nu este nici de a se chivernisi personal, nici a se sfâșia reciproc, ci a depune toate eforturile în slujba unui singur scop: acela al scoaterii Țării din impasul de moarte în care o fost împinsă; pentrucă până astăzi nimeni nu a reușit, și nu pare să poată reuși, a grupa pe Români în jurul acestei idei sfinte de datorie; pentrucă oricât de conștient ar fi fiecare Român în parte de îndatoririle ce le are față de Țară și față de sperantele pe care existența miilor de Români liberi le reprezintă încă pentru cei ce gem sub knut, singur nu poate intrerpinde și realiza nimic, pentru toate aceste motive a l u a t naștere o nouă grupare politică, "Frontul Libertății".

Cei c a r e au luat inițiativa constituirii frontului ne sunt prieteni. Numele lor sunt o garanție de onestitate, bună credință, competență și energie.

Mircea ANDRONIC

Cuvântul Prietenilor

EL RUMANO ES IDIOMA LATIN

El profesor Rodolfo Fernández, agregado cultural de la República Argentina en Bucarest en 1947, 48 y 49, gran amigo de nuestra patría, nos honra con esta colaboración.

El mejor homenaje que se pueda rendir a los hombres que viven fuera de su patria, consiste en la recordación de aquellas vidas que cimentaron la cultura de su país. Cuando esos hombres pertenecen a Rumania — hermosa ínsula latina en el sudeste de Europa! — nos encontramos ante serias dificultades para escoger del pasado el hombre en quien simbolizar aquel homenaje.

En el pasado rumano encontramos figuras que son valores permanentes e indestructibles y que al presente resisten incólumes la fuerza de las "ideas progresistas" que pretende sepultar definitamente la memoria de unos y exhumar intencionadamente la de otros para presentarlos como heraldo de esas mismas ideas.

Las ciencias, artes y letras en Rumania, hasta finalizar la segunda guerra mundial, ofrecen al extranjero un selecto número de cultores que mueven a su admiración, tanto por la jerarquía alcanzada como por la resonancia de sus trabajos. En este aspecto el pueblo rumano no ha sido derrotado! Y ello debe constituir un acicate y estímulo para mantener unidos a los descendientes de los antiguos dacios en su lucha por contener la corrientes que procuran disociarlos y puedan mañana — cuando salgan de la "roja pesadilla" — reiniciar el engrandecimiento de su cultura.

Una de esas "corrientes" pretende negar el origen latino de la lengua rumana. ¡Nada más ridículo e insensato! Puede afirmarse que desde los albores de las literatura existió la preocupación en los rumanos por demostrar el origen y espíritu latino de su idioma. Así después de los primeros libros de literatura religiosa —antes de 1544— comienza a perfilarse una unidad moral y una afirmación latina en los Valaquíos, Moldavos y Transilvanos.

La literatura rumana propiamente dicha comienza a desarrollarse a principios del siglo XIX, donde encontramos autores que llevan a cabo una verdadera cruzada por demostrar el origen latino de la lengua, entre otros SAMUEL M I C U, GHEORGHE SINCAI y PETRU MAIOR. Es más aún, son gestores de un movimiento de renacimiento nacional.

En el período que va desde 1802 hasta 1890, se afirma el espíritu rumano y por sobre todo latino en las letras, y acrecen los representantes de la prosa y del verso. Escritores como ION HELIADE RADULESCO, historíadores como NICOLAI BALCESCO y poetas como GRIGORE ALEXANDRESCO, consolidan definitivamente las letras rumanas.

Pero es en el dominio de la poesía donde encontramos los más grandes representantes de aquella generación. Así, VASILE ALEXANDRI es el primer poeta que canta al paisaje de su patria y busca, también, inspiración en las figuras evocadoras del pasado. Su triunfo en Montpellier con la "Oda de los pueblos latinos" lo consagra como el BARDO DE LA LATINIDAD y en su país el poeta nacional por excelencia.

El otro representante —sin duda el más grande poeta rumano— es MIHAIL EMINESCO. Este poeta cuya gloría crece con el correr del tiempo, dió nacimiento con sus versos — podría decirse — a una nueva lengua literaria. Ellos reflejan una tristeza infinita y una desesperación sin límites.

EMINESCO llega —por la fuerza de sus poesías— a transformar la melancolía y el pesimismo en iniguatable belleza. Su gravitación en la literatura rumana fué enorme y durante un cuarto de siglo se hizo sentir la influencia de su obra, algunos de cuyos poemas llegaron al dominio de la canción popular.

Después de tantos siglos de consolidación y defensa de las influencias extranjeras, hoy día

IN AVANGARDA

DE mai bine de douăzeci de ani s'a ridicat in ţara românească un om şi în spatele lui o mişcare pentru a da o nouă directivă politicii româneşti.

Partidele politice, — multe şi cu programe sonore, — luptau din toate puterile pentru căpătuirea partizanilor, iar administrarea ţării româneşti era un mijiloc pentru atingerea acestui scop.

Intr'o ţară bogată rămâneau probleme fără rezolvare, ca aceia a moţilor, maramureşenilor, subalimentarea sătenilor, imbunătătirea situaţiei muncitoreşti, stăvilirea corupţiei in administraţia publică — şi câte altele.

Pe plan extern, România devenise un fel de vedetă la "Societatea Naţiunilor", "Mica Inţelegere", "Confederaţia Balcanică" şi la toate conferinéele internaţionale. Ziarele erau pline de succesela noastre la Geneva, Paris, Londra, Washington, Praga, Ankara şi in alte părţi ale lumei.

O bună parte din venitul României se cheltuia in această beţie de politică externa, — iar "Excelenţele" cari ne reprezentau făceau epocă prin lux, prin banchete — şi prin bacşişurile ce le impărţeau, — toate acestea in contrast cu mizeria ţăranului roman.

In acelaş timp comunismul prin agenţi sosiţi de peste Nistru, găsind un climat prielnic, săpa la temelia Statului.

Impotriva acestei stări de fapt, — impotriva acestui sens contrariu intereselor neamului, a politicei "româneşti", s'a ridicat Corneliu Codreanu şi Mişcarea Legionară.

Pe plan intern s'a anunţat crearea unui om nou, care să pună interesele neamului mai presus de interesul personal, — s'a anunţat suprimarea corupţiei şi rezolvarea marilor probleme sociale cari apăsau greu asupra poporului român. Dar cea mai importanta problema a fost considerata lupta fara crutare impotrva comunismuiui, — prin combaterea acestei erezii, — "a cauzelor cari o produc" — şi prin crearea unui spirit naţionalist constructiv.

Pe plan extern Corneliu Codreanu a afirmat; că nu există "Mare Inţelegere" sau "Mică Inţelegere" ci există două lumi, — doua ideologii cari se vor infrunta, — comunismul şi lumea civilizaţiei creştine, — afirmând că locul României trebuie să fie alături de ţările cari lupta impotriva comunismului si că legionarii vor merge până acolo incât vor intoarce armele impotriva acelora cari i-ar face să lupte alături de bolşevism.

Pentru acest fapt, — pentru că legionarii au vrut să dea adevăratul sens politicii românesti, — partidele politice şi-au văzut primejduite interesele şi au hotărât să-i ucidă — acuzându-i că sunt criminali; i-au băgat in lagăre de concentrare, i-au judecat nedrept, i-au inchis, le-au distrus familiile şi situaţia economică — acuzându-i că sunt antidemocraţi şi că primejduiesc llbertătile altora!

Legionarii au fost trecuţi prin toate chinurile şi persecuţiile primilor creştini.

Corneliu Codreanu şi toţi fruntaşii Mişcării Legionare au fost bătuţi,, schingiuţi, legaţi si impuşcaţi pe la spate, sugrumaţi şi arşi in crematoriu de către aceiaşi călăi cari şi astăzi ridică glasul impotriva lor.

Au suferit toate acestea nu pentru vre'un interes personal, ci din spirit de jertfă in slujba neamului.

Prin procedeele mai sus enumerate legionarii au fost in mod "Democratic" eliminati de pe terenul de luptă — şi s'a putut continua in România politica interesului personal pe plan intern şi politica de contra sens pe plan extern.

Politicienii nostrii au putut deci să uneltească impotriva soldatului român care murea luptând impotriva Rusiei comuniste şi au putut pregăti acel faimos 23 August, primind cu flori armatele cari veneau să subjuge ţara.

Timpul a pus in evidenţă contrasensul politicienilor români.

Uitându-şi propriile păcate, ei strigă azi aceleaşi cuvinte pe care le folosea acum 20 ani Corneliu Codreanu impotriva primejdiei comuniste.

Ridică glasul pentru un front comun al tărilor creştine impotriva Rusiei, afirmând că numai răsboiul intre cele două lumi va aduce eliberarea ţării noastre. Aşteaptă cu infrigurare acest răsboi şi acceptă cu bucurie chiar si contribuţia de arme a Germaniei, in aceasta luptă.

Ne bucură intoarcerea acestor domni spre adevăratul sens al politicei româneşti fixat de Corneliu Codreanu si de Mişcarea Legionara, — care cu spirit clar văzător lupta de multa vreme in avangarda acestor idei.

Ne intristează insă faptul că regretabilele metode din trecut ale acestor politicieni nu s'au schimbat. Incearcă să se aşeze din nou in frunte pentru a ieşi beneficiarii dramei actuale a neamului nostru, căutând totodată să excludă pe acei cari de mai bine de 20 de ani, suferă, luptă şi mor pentru acest adevarat sens al politicei româneşti.

In faţa acestei situaţii ne vedem nevoiţi a pune lucrurile la punct.

Nu pretindem acestor domni să se aşeze in ariergardă aşa cum bunul simţ ar cere-o.

Le acordăm onoarea de a lupta şi muri alături de noi pentru neam. Poate in acest fel li se vor ierta greşelile trecutului — şi de vor cădea vor binemerita de la Patrie.

Nu le putem permite insă lipsa de bun simţ de a se situa in avangardă şi de a exclude după bunul plac, pe adevăraţii apărători ai neamului.

Locul in avangardă ei l-au deţinut şi il mai deţin incă in toate ocaziile când neamul a fost — sau este — trădat, batjocorit şi inşelat. L-au avut la 23 August şi il au azi la jefuirea şi impărţirea faimoaselor fonduri şi la alimentarea spiritului de vrajbă şi desbinare intre români.

Ii invităm deci la luptă, — la locul care li se cuvine şi nu am dori ca atitudinea lor nedreaptă şi provocatoare să ne oblige a deschide un proces inutil şi dureros pentru emigraţia românească.

EMIL POPA

nadie duda de la estructura latina del rumano. Los Filólogos modernos estiman en un diez por ciento el aporte de vocablos de raíz no latina.

Los rumanos deben tener presente el ejemplo de aquellos hombres que también vivieron horas de tribulación en incertidumbre —por la defensa del idioma y la nacionalidad— y no olvidar aquello de que "la historia se repite"... En el siglo XVIII fueron dominados por los Fanariotas que entre otras cosas introdujeron la lengua griega. La dominación cayó y Rumania salió de ella indemne iniciando la marcha en pos de su engrandecimiento.

Hoy otros mercenarios reemplazan aquellos Fanariotas y al igual que éstos tratan de imponer su lengua de dominadores...

Estoy seguro que así como la luz disipa las sombras, la Fe cristiana vencerá al anticristo, la libertad a la opresión, el espíritu a la materia... La hermana latina de los Balcanes renacerá a la vida libre, templada en su martirio y purificada en su propia sangre...

RODOLFO P. FERNANDEZ

DE PRIN LUME...

Radio Free Europe la München.

Secţiunea românească a postului de radio instalat de Free Europe la München a fost incredinţată conducerii fiului dlui general Ion Gheorghe.

Se anunţă că va fi inaugarată oficial la inceputul lunei Mai.

De la Asociaţia Românilor din Germania de Sud.

Asociaţia a organizat la München la 1 Martie comemorarea lui Ion Luca Caragiale, implinindu-se 100 de ani dela naşterea lui.

Buletinul asociaţiei pe Ianuarie-Februarie, il publică biografia terminând-o cu următoarele rânduri: "Râsul lui neiertător este arma cu care combate ipocrizia oficializată. Este durerea ce o simte faţa de nedreptăţile vieţii sociale. A fost insă un spirit pozitiv care a vrut să indrepte, nu să dărâme aşa cum scrisul său se răstălmăceşte astăzi, cu rea credinţă, in R.P.R.; căci Carageale a fost un mare român şi n'a fost niciodată crainicul urei destructive".

CRIZE IDEOLOGICE

Primind Târzin continuarea studiului dlui Ovidiu Găină, nu il vom putea publica decât in numărul viitor.

pământul ţării noastre geme...

Când e belşug...

Din R.P.R. continuă exportul de cereale, grăsimi şi carne pentru Uniunea Sovietică, Polonia şi Germania Orientală, precum şi de zahăr pentru Argentina.

Şi pentru Corea...

Aflăm din "La Nation Roumaine" că în presa R.P.R. istă s'a publicat bilanţul colectelor pentru Corea de Nord: 2.650.000 kg. cereale, 435.000 kag. legume şi alte alimente, 837.184 de unităţi de îmbrăcăminte şi 10.000 kg. de lână şi bumbac. Iar la realizarea colectelor ar fi lucrat 200.000 de persoane.

Iar la Canal...

Regimul alimentar al celor peste 60.000 de nenorociţi care lucrează la canal se compune din: dimineaţa nimica, la amiază 200 grame pâine şi o zeamă botezată supă, seara o bucată de mămăligă.

Şi evident dacă programul de lucru nu e îndeplinit, raţia alimentară se reduce.

Un record R.P.R.

Din raportul lunar întocmit de Organizaţia Internaţională a Sindicatelor Libere, reiese că R. P. R. (România Predată Ruşilor) posedă pe traseul canalului "Dunăre-Marea Neagră" cel mai mare lagăr de muncă forţată exceptând cel din teritoriul U.R.S.S.

Fac ce fac progresiştii dar bat recorduri.

În stil progresist.

Atât pe malul românesc cât şi pe cel sârbesc al Dunării, în dreptul oraşelor s'au instalat mari panouri acoperite cu propaganda proprie şi caricaturi ale forţelor de peste drum.

Panourile sunt suficient de mari ca să fie văzute de pe malul opus iar prin megafoane se gratifica reciproc cu înjurături!

Da ce, ca pe timpul bestiilor moşiereşti?!

Sătui de bine.

Trei ofiţeri şi doi subofiţeri din aviaţia R.P.R. au aterizat în ziua de 13 Martie pe aerodromul dela Zenum (Yugoslavia) după ce decolaseră dela Braşov (azi Stalin) declarând că au fugit sătui de atâta bine.

Guvernul yugoslav a respins cererea de extrădare a guvernului R.P.R. oferindu-i doar restituirea bimotorului.

uite-l, nu e...

Radio Londra a comentat în emisiunea din 10 Martie destituirea lui Vasile Luca până mai eri unul din importantele căpetenii comuniste din R.P.R.

Comentaristul face o paralelă cu cele întâmplate lui Slansky, fostul secretar general al partidului comunist ceh care, mai întâiu a fost "eliberat" din funcţiune aducându-i-se prin presă elogii, apoi numit coordonator economic, apoi arestat şi procesat cu perspectiva de a fi poate "eliberat" şi de grijile vieţii!

Reintoarcerea la... religie!

Suntem deprinşi să ascultăm în propaganda anticomunistă că orice sovietic care se respectă este certat cu religia creştină.

Ori iată cel puţin un fapt concret care desminte astfel de informaţii.

In bagajul unui colonel rus, ce plecase în concediu în raiul stalinist, s'a găsit în gara Iaşi o sumă de preţioase odăjdii luate de bigotul ofiţer ca... scumpă amintire de la o biserică a "fascistilor români". Autorităţile sovietice n'au apreciat sentimentalismul colonelului şi l-au confiscat odoarele, dar, bineînţeles nu le-a restituit bisericii respective ci le-au păstrat, fiindcă... probabil şi ele au simţit atracţia... reintoarcerii la religie!

Tradiţionala ospitalitate românească.

Se păstrează până la exagerare şi de regimul R.P.R.-ist.

Astfel, anunţându-se sosirea în Bucureşti a unui nou grup de personagii din Kominform, s'a efectuat în numai 48 de ore evacuarea unei serii de imobile din strada Lucaci pentru a face loc oaspeţilor!

Neadmiterea R.P.R.-ului în ONU

Republica Populară Română a cărei intrare în ONU a fost susţinută de Soviete, nu a obţinut majoritatea absolută de voturi şi n'a intrat.

Este totuşi interesant de relevat faptul că s'au găsit 22 de voturi favorabile propunerii sovietice (contra 21 negative şi 16 obţineri).

Au votat favorabil, bineînţeles, statele satelite Moscovei, Yugoslavia, Argentina, ţările arabe, ţările asiatice şi ţările scandinave.

HRISTOS A INVIAT!

Demult, din negura vremurilor, de când Românul îşi hrăneşte sufletul cu lumină din lumina strălucitei Invieri, părinţii şi strămoşii părinţilor noştrii, din culmea anilor creştineşte trăiţi, ne întâmpinau zicându-ne "Hristos a inviat" Iar noi, abia intraţi pe poarta vieţii şi cu ochii plini de azurul cerului, îi îmbucuram cu credinţa noastră strigată într'un "Adevărat c'a înviat" argintiu.

Aşa era... şi, odată cu primul sunet de clopot vestitor, mamele noastre, cu mâini curate şi graiul blând, înfrigurate de dragul nostru şi de mândria de-a ne fi adus pe lume, după ce ne spălau cu apă limpede, ne mângaiau obrajii cu un ou roşu — ca să fim sănătoşi tot anul — şi ne atingeau frunţile cu un ban de aur — ca să avem norocul de o pâine cinstit câştigată şi româneşte împărţită cu cei ce-ar fi bătut la uşa caselor noastre.

Tropoteau uliţele de fuga noastră la chemarea clopotului ce despica noaptea vestind dumnezeiasca minune. Şi erau satele Bucovinei numai floare, numai bucurie şi sărbătoare. Sprijinit pe codrii noştrii străbuni, cerul întreg cânta: "Luminează-te, luminează-te noule Ierusalime", căci Bucovina era a noastră şi Domnul nu ne urgisise...

Iar azi..., azi nici un clopot nu mai cheamă la praznicul Invierii. Părinţii nu mai au cu ce-şi ascunde nici tulburarea şi nici goliciunea copiilor desbrăcaţi. Mamele nu mai au nici atâta pânză măcar cât să acopere ochii odraslelor stinse, iar bănuţul de aur stă ascuns în palma de ceară a celui plecat spre vămile văzduhului. In loc de zidirea raiului anunţat de Inviere, neamul vândut străinului e silit să futărească împărăţia iadului.

Sub paza năvălitorului s'au stins lumânările. In locul tămâiei arde pucioasa şi în locul rugăciunilor de laudă, de-a lungul şi de-a latul uliţelor se învolburează blestemul şi ocara. Ceiace a fost ieri ruşine, azi e podoabă; ce a fost păcat, azi e virtute.

In locul omeniei se înscăunează câinioşia; în schimbul rugăciunilor oprite, sunt încurajate minciunile şi se încearcă stârpirea amintirii mântuitoarei Invieri.

Dar... deşi duşmanul pare deplin stăpân, Românul, căruia nimic nu i-a putut ucide credinţa, nu l'a părăsit pe Hristos.

Intr'o casă măruntă şi cu fereastra oblonită de-o năframă neagră, singură şi bătrână cât mărul înflorit în uşa ce dă spre pădure, o bunică a aprins un capăt de lumânare sfinţită cândva şi furişat, să n-o audă progresiştii pârâtori, cu ochii ridicaţi la o icoană afumată, şopteşte: eu nu te voiu săruta ca Iuda. Eu cred că Tu ai înviat şi că vei ajuta învierii noastre. Nu ne vom prăpădi! i-a răspuns certitudinea din care i-au fost clădiţi anii şi munca fără preget.

Apoi —numai ea şi Tu, Doamne, ştiţi de unde şi cum l'a rostuit— a umplut un pahar de vin, l'a ridicat cu mâna-i tremurândă înspre Tine, Ţi-a închinat şi, încet încet, aşa cum s'a prelins sângele din coasta-Ţi rănită de straja păgână, a vărsat câteva picături de vin pentru odihna celor care-au căzut opunându-se ticăloşiei. Iar şi-a ridicat braţul şi din uşa casei mărunte, aruncându-şi ochii peste florile mărului dinspre pădure, şi-a uitat de pârâtori şi a strigat: Feciori din munţi, Hristos a înviat!

Şi duhul Invierii a umplut munţii şi văile. Brazii s'au făcut lumânări. Scorburile stejarilor adapostesc altare. In loc de clopote sună puştile şi mirosul grenadelor sparte ţine loc de smirnă.

Printre copacii şi flăcăii munţilor, abia înviat, Domnul Hristos împarte binecuvântări, sărută frunţi de viteji şi tămăduieşte răni.

Se sfarmă porţile iadului. Românul se închină şi îşi sărută crucea şi arma. Bucovină, în veci românească, Hristos a înviat!

Dr. Mardarie POPINCIUC

CASELE NOASTRE

IN serile când un voim sau nu putem să ne înăbușim dorul, când ne învălue amintirile, când visăm la ziua cea mare a întoarcerii, ne vedem "acasă"...

Fiecăruia îi vine în minte casa, măreață sau scundă, bogată sau săracă, în care și-a dus viața odinioară în țără. Și se visează întorcându-se acolo, tocmai acolo, și găsind toate așa cum le-a lăsat: casa, grădina, mobilele, scoarțele, cărțile...

E și acesta un vis menit să nu se împlinească niciodata. Unul a cărui neîmplinire ne va durea mai mult poate decât oricare altul.

Casele noastre nu mai sunt. Chiar dacă le-au rămas în picioare pereții, chiar dacă din lucrurile dragi de odinioară au mai rămas câteva, "casa" a încetat de a fi. In ea s'au așezat oameni străini, cari i-au ucis sufletul, cari i-au risipit amintirile. Fiecare cameră a devenit o altă gospodărie în care o familie întreagă uneori își duce viața necăjită și certăreață, alături de alte familii adunate la întâmplare, ca într'un hotel.

Și în România, ca și în alte țări, între cele două războaie a existat o criză continuă a locuințelor. Constructția de noui case nu putea ține pas cu înmulțirea populației și mai ales cu creșterea nevoilor de confort ale fiecărei familii în parte.

Dela 1944 încoace nu s'a construit mai nimic. Guvernanții roșii s'au mulțumit să distribue ce-au găsit. Au grămădit treipatru familii una peste alta în mici apartamente plănuite pentru una singură și — când n'au mai avut camere de dat protejaților lor — au expulzat total pe vechii proprietari "burghezi". Și când nici asta n'a mai folosit, au început să distribue camere- 'e cu metrul pătrat, indiferent dacă într'un m a r e salon sunt condamnate să traiască laolaltă trei-patru familii. . . . .

Această situație îngrozitoare nu va putea fi schimbată însă dela o zi la alta în ceasul întoarcerii acasă. N'ar fi drept și n'ar fi înțelept să fie aruncate pe drumuri mii și zeci de mii de familii muncitoare pentruca fiecare din noi să putem trăi ca odinioară. Și nici n'ar fi cu putință. Proprietatea locuințelor va continua să rămână pur teoretică încă mulți ani, până când un plan de construcții cuprinzând sute de mii și poate chiar un milion de noui locuințe nu va fi realizat. Dar câte probleme prealabile nu ridică un asemenea plan!

Trebuesc construite a c e s t e noui locuințe în blocuri uriașe, în centrul orașelor, sau în cartiere pline de grădini la periferie? Trebue continuată concentrarea populației la București și în câteva mari orașe, sau trebue pornită clădirea de centre urbane noui, de adevărate orașe noui, cu viața administrativă și economică complet autonomă, răspîndite în toate regiunile țării?

Orașele vechi vor fi îmbolnăvite nu numai de îngrămădirea actuală a populației, dar și de distrugerile pe care le vor suferi probabil în viitorul războiu. Ne vom grăbi să le "refacem" cum au fost, ba poate chiar mai urâte, sau vom pierde prilejul de a le "preface" pe noui planuri?

Ce sisteme de finanțare vor fi folosite pentru construcția de locuințe? Regii de stat sau comunale? Credite întreprinderilor de urbanizare și construcții? Credite individuale proprietarilor viitori? Premii de construcție? In general, va fi o îndrumare spre proprietatea individuală sau spre cea colectivă de tipul celei a faimoaselor "blocuri"? Și în rezolvarea nenumăratelor probleme secundare pe care atâtea întrebări de bază le ridică, ne vom mărgini să copiem soluții străine, sau vom fi în stare să dăm soluții "românești", bazate pe nevoile noastre, pe materialele de construcție de care putem dispune noi, pe simțul artistic al neamului nostru?

Iar am aruncat un pumn de semne de întrebare, fără să îndrăznim a schița măcar unele soluții. Știm că aceasta nemulțumește pe unii cititori. Cu seria aceasta de articole urmărim însă numai să ținem vii în fața românilor pribegi problemele de mâine și să-i stârnim să le cerceteze și să le caute soluții, ei...

Soluții noui, soluții îndrăznețe, soluții realiste. Soluții dureroase, cum sunt și acele care pornesc dela constatarea implacabilă că "noi nu mai avem case", că în România nefericită de astăzi nimeni nu mai are casă, nimeni nu mai e stăpân la el acasă.

Grigore MANOILESCU

DOUA METODE

ORICE critică pornită in actualele împrejurări — d i n mijlocul colectivităților de emigranți politici, la adresa vreunei personalități, a unei măsuri sau procedeu din sferele influente ale statelor democratice, îmbracă în opinia multora caracterul unei catastrofale lipse de simt politic.

Când singura șansă de salvare a țărilor lăsate în stăpânirea Sovietelor poate veni numai de la marile puteri democratice nu este absurd ca din sărăcia și neputința noastră să se formuleze observații cari... pot supăra?

Noi credem că, nu.

Cunoaștem existenta ambelor metode prin care din sânul sutelor de mii de emigranți români, bulgari, croați, polonezi, slovaci sau unguri, se poate oferi o colaborare — cerută sau încă necerută — acțiunii de reechilibrare a lumii.

Prima, pe care noi nu o îmbrătișem, este aceia a unei constante și plate adulări, a unor continue manifestări de admirație pentru orice gest sau sunet "made in U.S.A." sau "made in England" și a unei perseverente încercări de copiere, în cele mai mărunte particularisme, a unor atitudini și forme, care poate își trăesc ultimele clipe!

Metoda aceasta nu poate aduce o colaborare reală și nici prețuirea celor ce o practică.

Prezintă mai multă încredere ca "partneri" cei care indrăznesc să-și expună o părere contrarie, și să negocieze un acord pe care îl vor respecta, decât lingușitorii de profesie în căutarea stapânului pe care știu că "la greu" îl vor lăsa.

Trecutul nu prea îndepărtat a dovedit-o.

Adoptând cealaltă metodă nu luăm o postură negativa și nu ne dedicăm unui criticism de rutină.

Socotim însă că în epoca de profunde prefaceri pe c a r e o trăește omenirea și în fața valului organizat care amenință să răstoarne toate așezările civilizației noastre, greșelile p o t fi fatale. Mai socotim că în masele încătușate de comunism și în sutele de mii de viitori soldați pe care îi poate da mâine "emigratia europeană" se găsesc și indivizi luminați, purtători de valori ce nu trebuesc disprețuite. A îi păstra azi într'un conformism sters pentru a le solicita prezența activă doar mâine, cu arma în mână, nu însemnează a servi cauza noastră — a celor liberi și a celor ce își așteaptă eliberarea. Evident nimeni nu poate pretinde guvernelor occidentale să pornească în căutarea printre emigranții de toate naționalitățile, a indivizilor de oarecare valoare și să îi promoveze ca mentori ai acțiunilor lor. Dar situația de emigrant sau de supus a unei țări asvârlite pradă comunismului să nu implice obligația unei docilități servile.

"Reeducarea" nu ne poate afecta, nu este pentru noi; dimpotrivă dreptul de a vorbi unceori ex catedra — în contrast cu precarinul situației în care ne aflăm, ne este conferit de enormitatea naivității la care asistăm.

Să încheiem cu un exemplu care s'ar putea multiplica. Nu este deloc imposibil — așa cum au evoluat în Anglia evenimentele, ca odată și odată — poate chiar în anii viitori — domnul Aneurin Bevan să devină prim ministru. Iată de pildă ce declară domnia sa în Martie 1952 referindu-se la îmbunătățirea relațiilor nordamericane cu Spania generalului Franco: "Vom avea suficientul orgoliu național pentru a spune Statelor Unite că Marea Britanie nu va accepta niciodată un astfel de compromis?".

Dacă un grup de emigranți ca cei dela "Insemnări" l'ar intreba pe posibilul viitor premier: "Dar orgoliul dvoastră național, când prin acordurile semnate cu URSS i-ați abandonat în sclavie 100.000.000 de europeni, vă îngădue compromisul de a refuza credite pentru armament, ca să nu reduceți numărul danturilor împărțite gratuit bătrânilor supuși ai Grațioasei Sale Mapestăți?" ar proceda "nepolitic"?!

Sau ar fi mai politic să umplem presa exilului nostru cu insulte la adresa generalului Franco a lui Perón, și a lui Salazar pentru a fi pe placul anumitor personagii î n c ă intoxicate de prejudecati anacronice sau lipsite de simțul realitaților?

Noi am ales drumul adevărului și îl vom urma în pofida oricăror gretăți.

TOMA BUCURESTEANU

IN LOC DE REVISTA PRESEI

Mai domol!

VOLTAIRE: Je ne partage pas votre opinion mais je donnerais ma vie pour défendre votre droit de l'exprimer.

CONFRATII dela "ROMANIA" au cam — cum le-o spune cineva, dl. Titu Pogoneanu — întrecut măsura. Campionii înţelegerii tuturor Românilor, purtătorii de drapel al fâlfâitoarei lozinci "tot ce-i românesc, e-al nostru" au compus un număr (Martie 1952) de o violenţă puţin obicinuită. Violenţă îndreptată toată împotriva tocmai a fraţilor de exil, ai "a lor noştri". Judecaţi şi Dv.: în editorial, dl. Frâncu, tare încruntat, mai ia odată Comitetul în braţe şi dă cu el de pământ, nu fără a-l gratifica în cursul operaţiei cu cele mai graţioase epitete, ca ambiţios, impostor, bandit şi fără a-i arunca, în final şi "cu dispreţ", blestemul unui neam întreg. Fără nici un rând de tranziţie, dl J. N. Mânzatu încalecă pe acelaşi cal nărăvaş şi, înfigând-i pintenii cu furie, galopează o briliantă şarjă împotriva anturajului regal, promiţându-ne "mai mult" şi "ca'n romanele de aventuri" pentru numărul viitor. In sfârşit, după discursul rostit de dl Gafencu la un bachet londonez, discurs ce se etalează cu toate onorurile pe cele două pagini centrale, ultima achiziţie a "decanului", tânărul domn Ion Seceleanu ia, cu tot atâta violenţă, apărarea M.S. Regelui, insultat pare-se de broşura avocatului Vasiliu-Cluj, "Caveant Consules" şi cere... "pedepsirea exemplară" a numitului avocat. Stăm cam prost cu fraternitatea, la "România".

La rândul ei "CHEMAREA" (Anul IV, Nr. 1) ia în vârf de săbii pe clienţii obicinuiţi ai casei. Intr'un articol de argumentare strânsă şi de formidabilă putere de convingere, pe care îl analizăm într'altă parte, dl Pamfil Şeicaru mai târnoseşte odată, implacabil, pe autorii Armistiţiului, nu fără a sdrobi în treacăt tărtăcuţa unui june necunoscut, susţinător (în "ORIZONTURI") al Mafiei celei spurcate. Dl Govora, lichidând soco-

teala "perfidului Albion", mai spune odată tot ceiace crede despre confraţii dela "NATION ROUMAINE" (şi nu crede nimica bun despre dânşii). La cronica maruntă sunt impunşi dnii Jean Dragu, dr. Anghel Rugina, Horaţiu Comanici, Stelian Popescu, maior Iliescu, episcopul "borfaş" Victor Leu, V. V. Tilea, Sever Pop, etc.

Nu avem nimica împotriva dlor Şeicaru, Govora, Frâncu şi ceilalţi mânuitori de săbii din presa noastră băjenară. Dimpotrivă, îi stimăm şi ne sunt simpatici. De asemenea este departe de noi gândul de a schiţa cea mai mică apărare în favoarea domnilor din Comitet (care poate totuşi nu or fi tocmai aşa de trădători, cum spune dl Seicaru, nici aşa de bandiţi cum scrie "România"), pentrucă nu vrem să riscăm, ca "VESTITORUL", acuzaţia (formulată de dl Cluj şi întărită de dl Gen. Ion Gheorghe) de a fi oamenii dlui Vişoianu şi de a executa porunca Dlui Horia Sima, al cărui ascendent asupra comitarzilor nu mai lasă nici o îndoială pentru redactorii "PATRII".

Găsim totusi regretabil ca efortul dialetic al celor mai buni gazetari se iroseşte împotriva unor adversari ce nici nu sunt vrednici de atâta cinste, în loc de a se concentra, întreg şi decuplat, împotriva adevaraţilor duşmani: indiferenţa occidentală şi asuprirea moscovită.

Ne întrebam, mai de mult, care să fie raţiunea acestei incontestabile predilecţii a presei băjenare pentru chestiunile de bucătărie, pentru obiectivele imediate, familiare, dar trecătoare, în dauna obiectivelor permanente, ce numai spaţial ar trebui să ni se pară mai îndepartate, întrucât sufleteşte ne sunt tot aşa de apropiate, de prezente, de dureroase.

Explicaţia dlui Frâncu nu ne convinge. Pentrucă dacă la rigoare poate fi exact că o tăietură la deget este, în planul durerii, mai iritantă şi mai insuportabilă (d e c i mai prezentă) decât profunda durere a unui cancer acut, în ceiace ne priveşte ni se pare mult mai insuportabil gândul suferinţelor celor de acasă decât indignarea împotriva infamiilor mâncătorilor din Fond.

Nu ne convinge nici teza de atâte ori susţinută a înrăirii omului în exil, sub efectul conjugat al desrădăcinării şi a contactului prea intim cu un grup de conaţionali ce nu se primeneşte. Credem că explicaţia trebuie căutată într'altă parte şi anume pe plan gazetăresc (pentrucă gazetarii sunt cei ce se învrăjbesc şi întărâtă lumea).

Din ce-şi hrăneşte un gazetar articolele? Din actualitate. Care-i însă actualitatea ce ne cade sub ochi, aici, în exil? Aceia vehiculată de presa noastră liberă: Comitetul, Liga, Fondul, Camarila. Cam atâta. Inchipuiţi-vă că fiecare redacţie, în loc de a fi aprovizionată cu subţirele mesagii ale gazetelor libere, ar fi asaltată cotidian de pachete compacte cu ziare din Ţară! Toată combativitatea, toată disponibilitatea de iritare, toată verva polemică a gazetarilor noştri, hranită de presa infamă dela Bucuresti, s'ar exterioriza

în atacuri concentrice împotriva satrapilor de acasă, în loc să se irosească în fandări în contra fantoşelor din pribegie.

In monumentalul său "Studiu al Istoriei", Arnold Toynbee nu susţine altceva, când explică înflorirea prolifică (şi inutilă) a cercetăriilor egiptologice prin... abundenţa de material de această specialitate, în vreme ce studierea dinastiei seleucide, de o importanţă covârşitoare pentru formarea şi răspândirea conceptelor statale şi religioase ce se află la baza civilizaţiei occidentale nu găsesc nici un cercetător, din pricina dificultăţii de a întruni materialul documentar respectiv.

Gazetarii noştri, mi se pare, păcătuiesc tocmai prin această tendinţă către facilitate: este mai uşor să comenteze isprăvile minore ale paiaţelor dela Washington, aşa de comod documentate printr'un material ce din zi în zi se îmbogăţeşte, decât să studieze procedeele de a deştepta opinia publica occidentală la necazurile româneşti sau să restabileasca itinerariul unui calvar pe baza ştirilor aşa de firave ce se filtrează dincoace de cortina de fier.

Domnii dela Comitet, decât să taie frunză la câini şi să se expună fără răgaz la cenzura gazetelor noastre, ar face mai bine, profitând de calitatea oficială ce-au uzurpat-o, să-şi procure cât mai multe publicaţii reperiste şi să le trimeată regulat la redactiile exilate. Ar obţine astfel, dintr'o lovitură, două rezultate: o diversiune ce le-ar îngădui să-şi pape mai departe banuţii în toată tihna; o diversiune ce, pentru colectivitate, s'ar solda cât se poate de pozitiv, rectificând tirul polemiştilor şi

dirijându.l către singurul obiectiv cu adevărat naţional: acela al combaterii cotropitorului rus.

LUCIAN FURDUI

P.S. - Domnii dela "PATRIA" sunt deci rugaţi să vadă în refuzul presei legionare de a îmbrăţişa măruntele certuri de mahala ale exilului, nu o probă a conivenţei noastre cu panglicarii dela Washington sau cu unii sforari dela New York, ci o ilustrare a convingerii că nu face să strici orzul pe gâşte. Pentru aceiaşi raţiune ne ferim, în limita posibilului, de a răspunde la calomnii, însinuări sau atacuri. De minimis non curat practor!

Salut Boliviei!

In momentul imprimarii gazetei ne-a sosit stirea succesului deplin al miscarii revolutionare boliviene. Clica de uzurpatori a fost in sfarsit inlaturata dela putere.

Prezentam prietenilor din Movimiento Nacionalista Revolucionario salutul nostru camaraderesc si le uram sa duca curajosul popor al Boliviei, pe calea dreptatii din victorie in victorie.

IN TIMP SI SPATIU

S'A incheiat şi luna Martie fără a fi marcat vreun acord într'unul din conflictele la ordinea zilei: Anglo-Egiptian, France-Tunisian, Italo-Iugoslav şi Corean, ca să nu mai mentionăm Indochina.

Mai mult, unele din nenumăratele diferende par să se fi agravat, făcând şi mai puţin probabilă o rapidă şi durabilă inţelegere. Toate acestea nu fac decât sa debiliteze blocul occidental in timp ce dincolo de cortina de fier Moscova nu pierde din mâna bagheta direcţiunei unice, odioasă popoarelor supuse, dar preţioasa Rusiei.

Principiului de acord al occidentalilor cu domnul Adenauer şi eforturilor nordamericane de a consolida inţelegerea mentionată şi a-i grăbi efectele, Kremlinul opune o abilă tactică, seducătoare pentru mulţi germani.

Sovietele oferă tot sprijinul in vederea unificării Germaniei, chiar a unei alegeri libere şi a constituirii unei armate proprii naţionale, şi dreptul de a fabrica armament, contra singurei condiţii de absolută neutralitate şi prin urmare de neparticipare in "apărarea Europei". Până in ce măsură ar respecta tovarăşul Stalin astfel de angajamente nu e greu de ghicit, dar nu este mai puţin adevărat că speranţa unei astfel de neutralităţi tentează poporul german, după hecatomba războiului trecut. Intre ajutorul financiar al Statelor Unite dublat de redobândirea unei quasi egalităţi faţă de restul statelor europene, dar cu riscul de a suferi o nouă invazie şi o pulverizare a industriilor şi oraşelor reconstruite şi intre firava nădejde de a se putea "eschiva" prin neutralitate de cataclismele viitoarei ciocniri, mulţi ezită şi eztarea lor creiază un climat dificil guvernului din Bonn. Totuşi domnul Adenauer anunţă oficial apropiata sosire la Bonn a celor trei cancelari "occidentali" pentru iscălirea tratatului de pace.

Ne-ar bucura deoarece considerăm prezenţa Germaniei într'o tabără sau alta, susceptibilă de a cântări greu in deciziunea unui viitor război.

Oamenii de stat consideră "primejdia" războiului mult mai mică decât acum doi ani şi Conferinta Dezarmării continuă.... pentru a oferi dlui Malik prilejul de a acuza pe democraţi că intrebuinţează, in Corea, "arma bacteriologică".

Paralel cu desbaterile conferinţei, Statele Unite anunţă o nouă experienţă cu bombe atomice mici.

Alegerile prezidenţiale ce vor avea loc anul acesta in Statele Unite, vor permite să se vadă mai clar; notăm in treacăt deciziunea preşedintelui Truman de a nu işi mai prezenta candidatura. Incetineala europenilor in a se pune perfect de acord şi in a transforma in realitate armata europeana, oferă un argument periculos izolaţionştilor americani şi a celor ce fără a fi izolaţionişti preconizează concentrarea atenţiei asupra Asiei şi abandonarea costisitoarei Europe.

Reţinând şi această constatare, este explicabilă interesata expectativa a tuturor faţă de viitoarele alegeri.

Pe de altă parte, ieftina şi nefundata speranţa a eternilor iluzionişti asupra consecintelor unei iminente morţi a lui Stalin-a cărei sanatate ar fi fost foarte precară, s'a spulberat din nou. Mareşalul a apărut in cea mai frumoasa uniformă la o şedinţă a Sovietului Suprem, impărtind surâsuri şi fiind ovaţionat o jumătate de oră.

Intr'un răspuns dat unui chestionar formulat de jurnalişti americani, el a avut grije să repete că cele două regimuri capitalist şi comunist pot foarte bine să convieţuiască paşnic, iar domnul Acheson a repetat, inaintea Comitetului legislativ al Relaţiilor Exterioare, aparând programul de ajutor extern pentru 1952/1953 de 7.900 milioane de dollari: "Politica noastră externă este de a inlătura războiul".

V'aţi intrebat ce s'ar intâmpla cu popoarele robite dacă totuşi s'ar inlătura pe incă vrec zece ani războiul si cum ar suna pentru acestea laudele si cântările inchinate salvatorilor "păcii" de către cei ce nu vor să priceapă că işi sapă propria groapă, dacă se mulţumesc cu o ficţiune?

Legalizarea — prin împăciuire — a spolierii şi a asasinatelor de dincolo de cortina de fier, ar fi inevitabil urmată de extinderea lor peste tot.

1 Aprilie 1952 R.G.

CRONICA LITERARA

»DRUMURI PRIN FURTUNA« de ARON COTRUS

CU atâta dărnicie s'a dăruit neamului românesc Aron Cotruş mai ales in anii din urmă, cu atâta generozitate a raspuns chemării oricărei publicaţii româneşti din pribegie, fie ea cât de firavă şi trecătoare, incât e greu astăzi să mai găseşti un singur român care să nu cunoască şi să nu iubească versurile lui.

In ceasurile de slăbire a puterilor, in ceasurile de clătinare a nădejdilor, in ceasurile când sufletul nostru de pribegi parcă stă sa moară, nici un leac nu poate fi mai bun decât un vers al lui Cotruş.

In fiecare e cuprinsă atâta incăpăţânată dârzenie românească incât ne simţim ruşinaţi de clipa noastră de slăbiciune şi indoială şi sguduiţi de furtuna versului lui aspru — căpătăm iarăşi tăria răbdării şi indrăznirii luptei.

Puterea asta tainică a cuvintelor lui nu vine numai din maestrita şi neaşteptata lor imperechere, nu vine numai din răbufnirea in vers a amarului si incrâncenării lui Cotrus, ci de undeva de dincolo de el. Cetindu-i cu glas tare versul, mi se pare că aud vorbind prin el ţăranii mândri ai Ardealului, acei de eri ca şi acei de azi, oameni peste care de mii de ani au trecut atâtea furtuni fără să-i urnească din loc, incât au dreptul să privească cu impărătesc dispreţ "stăpânii" noi sau vechi "aduşi de vânt" şi pe care tot vântul ii va spulbera.

Cu cartea de faţă "Drumuri prin furtună" Aron Cotruş e menit să rămână "poetul marei incercări" pe care o infruntă neamul românesc. Nu poetul "pribegiei" noastre bicisnice şi certăreţe, din exil, ci acel al suferinţelor şi luptelor celor de acasă.

Cu mulţi din "rezistenţii" de azi Ion al lui Cotruş nu se poate impăca. Ei sunt doar acei:

"Curteni cu văz ciunt, cu
[minţile strîmbe,
plecară vulpeşti frunţi reci în
[noroi,
şi-ale stepelor hoarde, în sălba-
[tece trîmbe,
năvăliră flămânde, şi oarbe, spre
[noi....."

şi pe aceştia Ion al lui nu i-a putut urma in pribegie

"El nu-şi poate strînge moşia'n
[desagi
şi munţii, şi codrii, şi Dunărea
[în glugă,
şi'n traistă cu casa şi mormin-
[tele dragi,
ca orice adus-de-vânturi, să
[fugă....."

Dar poezia lui Cotruş nu e numai o continuă exaltare a tăcutei şi neclintitei răbdări de azi ci şi o profetică chemare a zilelor de mâine. El il vede pe Horia ducând din nou la luptă neamul românesc:

"Flăcări mă năpad,
şi ard să mi te văd
Domn peste prăpăd
cu neamul in gând,
codrii luminând
potopu 'nfruntând
să te văd trecând...

"Cete iuţi şi multe
ca din piatră smulte
drepte să te asculte,
cum te-au ascultat,
cind le-ai fost odat!
frate şi 'mparat!...

iar după ce se va imprăştia visul rău de azi:

"strîns în jurul tău
ca printr'o minune,
neamul să s'adune
iar la rugăciune
cu-uitături de rouă,
ca 'intr'o ţară nouă,
a lui Dumnezeu
şi-a neamului meu..."

Să-i audă Dumnezeu cuvântul şi aşa să fie, căci de când e lumea sfinţii şi poeţii au văzut peste vremi mai adevărat decât toţi inţelepţii şi şireţii ceasului trecător.

CRITICUS

Publicatii primite

Curierul Creştin (Ianuarie-Martie 1952 - Buenos Aires.
Cuget Românesc - Bs. Aires.
B.I.R.E. Nr. 3 şi 4/1952 -Paris
Chemarea Nr. Anul IV.
Vatra Nr. 2 si 3 Anul II. Roma.
Destinul unei Generaţii de Const. Papanace (Bibl. Verde. Nr. 5).
Solia Nr. 7, 8, 9.
Indépendance - Journal Franco-Hellenique (Nr. 314) - Paris.
România Nr. 3 Anul IV - Bs. As.
Vestitorul Nr. 23 - Salzburg.

SUB CERUL ARGENTINEI

NUESTRO PESAME

El dìa 3 de Abril ha fallecido el Doctor Juan H. Quijano, Vice Presidente de la Nación Argentina.

Expresamos al señor Presidente, al Gobierno de la Nación y a la familia del difunto, nuestro respectuoso pesame.

***

Dela Cercul Unirea Românilor.

Cercul Unirea Românilor organizează pentru ziua întâia de Paşti (Duminică 20 Aprilie) în saloanele sale un dejun românesc cu ouă roşii, cozonac, sarmale şi pui fripţi.

Ne roagă să anunţăm că sunt călduros invitaţi toţi românii din Buenos Aires. Preţul menului este de 25 de Pesos, iar pentru membrii cercului 20 de Pesos.

Restaurantul "Modern" la Buenos Aires.

S'a deschis în Calle Sarmiento 1455 de către un grup de compatrioţi un elegant restaurant cu firma "Modern".

Pe lânga bucătăria internaţională, maestrul bucătar Răsboi oferă amatorilor mâncări româneşti şi mititei, iar maestrul Florică Sava, pe care în anul trecut l'a aplaudat întregul Buenos Aires la restaurantul "Caballito Blanco", va delecta cu vraja vioarei sale pe comeseni.

Un nou comerţ românesc.

In plin centru al Capitalei pe calle Viamonte 13.9 s'a deschis sub conducerea domnului D. Dumbraveanu un birou de fotocopiat acte, planuri, etc.

Compatrioţii asociaţi sub firma "Corale" dispun de cel mai modern aparat pentru făcut fotocopii "ultima realizare tehnică a industriei elveţiene în acest domeniu" şi singurul de acest tip în Argentina.

MÎNCIUNI

DIN BUCURESTI

Denumirea Canalului.

La 1 Aprlile, juriul constituit pentru examinarea celei mai potrivite denumiri a canalului Dunăre — Marea Neagră — în cadrul concursului organizat de ziarul "Soânteia" s'a pronunţat şi a distribuit bine meritatele premii.

In cadrul unei înălţătoare manifestaţii la care au participat peste 100.000 de tovarăşi, cântând frumoasele imnuri progresiste, jucând căzăceasca şi răsplătind cu lacrămi de bucurie şi strigăte de slavă lui Stalin pe tovarăşii vorbitori, s'au acordat următoarele premii:

"Premiul I" 500 lei noi (buni de tot) şi o statuie în ghips roşu a lui Stalin în mărime naturală, tovarăşului Mitu Tâmpitu şeful secţiei 25 de la Morga Capitalei pentru denumirea unanim adoptată.

Canalul 23 August.

"Premiul II" 200 lei noi (buni de tot) şi un prea frumos portret (mărime naturală) a lui Stalin tovarăşei Sara Grinbergescu, pentru denumirea "Proletarskaia Canalia" (Canalul Proletar).

"Premiul III" 100 lei noi (buni de tot) şi o colecţie de 73 portrete format carte poştală reprezentând în culori pe genialul Stalin. După fiecare aniversare a sa începând de la vârsta de un an tovarăşului Fedor V. Tutentoff frizer şi colonel în Miliţia Capitalei p e n t r u denumirea : "Vassili Scârboff", veteran comunist ocolit de toate epuraţiile şi mort la datorie în functiunea de gardian şef pe şntierul canalului (în urma sărbătoririi zilei Armatei Roşii cu votcă fabricată de nişte reacţionari de la Brăila).

S'a mai comunicat cu acelaş prilej arestarea şi moartea "accidentală" în cursul interogatorului, a ccomuniştilor expulzati din partid Guţă Tănăsescu şi Poldi Rabinovici, care au făcut glume proaste (burgheze) încercând să saboteze concursul, propunând, p r i m u l, denumirea : "Prin noi înşine" şi al doilea: "Ştirbey-Vişoianu-Buzeşti".

"P. S." Informaţia ne-a fost transmisă telefonic pe fir direct de la "Scânteia". Dar cine nu crede poate cere dela B.I.R.E. (Buletinul Israeliţilor de Rit Elen) confirmarea excelentelor noastre r e l a ţ i i de totdeauna (chiar de pe timpul "Adevărului şi "Dimineţii") cu presa comunistă.

INSEMNARI Nº 6 —Aprilie 1952
RegProp. Intel. 371931
Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.
Administratia: D. Nicolau, calle Zanartú 762, Dto. 1.
Trimiteri de abonamente se fac pe adresa administraţiei.

Artes Gráficas Pannonia, — Caseros 3348. Olivos, Prov. Buenos Aires.

Editura **CARTEA PRIBEGIEI**

Carti ce vor apare in 1952

Domnita Ileana: **Viata Reincepe** (versiunea romaneasca a cartii "I live again") (titlu prov.).
D. C. Amzar: **Romania in Linie Dreapta** (esseuri politice).
Gh. Bumbesti: **Cerul era Putred** (roman).
Aron Cotrus: **Printre Oameni in Mers** (poeme).
Virginia Cotrus: **Din Zorile Ramase'n Urma** (povestiri).
Alexandru Francu: **Esseuri Politice** (titlu prov.).
C. V. Gheorghiu: **Ora 25** (ori g. in romaneste).
Mircea Eliade: **Amintiri** (titlu provizoriu).
Vintila Horia: **Ucigasul Teofil** (nuvele fantastice)
Toader Ioras: **Cine Canta?** (roman).
Grigore Mainoilescu: **Viata Cuviosului Irimia Valahul.**
J. N. Manzatti: **Schite si Amintiri** (titlu proviz.).
Wladimir Petrovici: **Oaspete in Jugoslavia** (marturie).
Ion Protopopescu: **Probleme de Maine in Romania** (titlu provizoriu).
Theodor Scortzescu: **Magie Alba** (provestire) .
Biografia Culturii Romane, ingrijita de Vintila Horia. — Patru volume scrise de douazeci si cinci de carturari romani in pribegie.
J. N. Manzatti: **Zece Cantece de Inima Albastra** (note muzicale).
Pamfil Seicaru: **Portrete** (titlu provizoriu).
Carte de Cetire Pentru Mici si Mari, de Grigore Manoilescu si J. N. Manzatti.

SUB TIPAR :

Mihail Niculescu: **Amintiri in Uniforma**
Al. Busoiceanu: **Breviar de Istoria Literaturii Romane.**

A dresa editurii: Grigore Manoilescu, **Valle Hermoso,** Sierras de Córdoba, Argentina.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0,30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.

